

УДК 343.918.2

КРИМІНОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОСІБ, ЯКІ ВЧИНЯЮТЬ ПРИХОВУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ

Юлія РЕНЬ,
капітан внутрішньої служби,
аспірант Академії Державної пенітенціарної служби

АНОТАЦІЯ

Стаття присвячена кримінологічній характеристиці осіб, які вчиняють приховування злочинів в умовах сьогодення. Коротко проаналізовано основні статті кримінального законодавства, які регламентують окремі аспекти приховування кримінальних правопорушень. Автор виділяє основну проблему, що унеможливує притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності й застосування до них покарання, передбаченого КК України, а саме відсутність будь-якої інформації про вчинений злочин або особу, яка його вчинила. Комплексно досліджено структуру особи злочинця за трьома груповими ознаками: соціально-демографічними, кримінально-правовими та соціально-психологічними властивостями та якостями осіб, які вчинили злочин. Установлено зв'язок між загальносоціологічною та кримінально-правовою сутністю поняття особи, яка вчиняє приховування злочину.

Ключові слова: приховування злочинів, приховування злочинця, особа злочинця, приховувач, кримінологічна характеристика, місце приховування злочину.

CRIMINOLOGICAL PROFILE OF PERPETRATORS OF CONCEALMENT

Yuliia REN,
Captain of the Internal Service,
Postgraduate Student of the Academy of the State Prison Service

SUMMARY

The article is devoted to the criminological characterization of persons who commit concealment of crimes in today's conditions. The main articles of criminal law regulating certain aspects of concealment of criminal offences have been briefly analysed. The author highlights the main problem, which makes it impossible to prosecute and punish those responsible under the Criminal Code, namely, the absence of any information about the crime committed or the perpetrator. The structure of the offender's personality has been studied in a comprehensive manner according to three group characteristics: socio-demographic, criminal law and socio-psychological characteristics and qualities of the perpetrators of the crime. In article it is established connection between general sociological and criminal essence of a concept of the person making crime concealments.

Key words: concealment of crimes, concealment of the offender, identity of the offender, concealer, criminological characteristic, place of concealment of the crime.

CARACTERISTICILE CRIMINOLOGICE ALE PERSOANELOR CARE COMIT ASCUNDEREA INFRAȚIUNILOR

REZUMAT

Articolul este dedicat caracteristicilor criminologice ale persoanelor care comit ocultarea infracțiunilor în condițiile actuale. Principalele articole din legislația penală care reglementează anumite aspecte ale ascunderii infracțiunilor sunt analizate succint. Autorul identifică principala problemă care face imposibilă condamnarea făptuitorilor și aplicarea pedepsei prevăzute de Codul penal al Ucrainei și anume lipsa informațiilor despre infracțiune sau despre persoana care a comis-o. Structura personalității făptuitorului a fost cercetată în mod cuprinzător pe trei trăsături de grup: caracteristicile și calitățile socio-demografice, infracțional-juridice și socio-psihologice ale făptuitorilor. Articolul stabilește legătura dintre caracterul sociologic general și criminal al conceptului de persoană care comite o infracțiune.

Cuvinte cheie: disimularea infracțiunilor, ascunderea infractorului, identitatea infractorului, tutorele, caracteristica criminologică, locul ascunderii infracțiunii.

Постановка проблеми. У Кримінальному кодексі (далі – КК) України існують окремі норми, які присвячені кримінальній відповідальності за приховування злочинів. Вивчення вказаної теми з кримінально-правового та кримінологічного погляду становить доволі значний науковий та особливо практичний інтерес. Кримінальна відповідальність за приховування злочинів є звичною і традиційною для українського кримінального права.

Під час застосування вказаних норм використовуються ст. ст. 209, 256, 396 КК України, які чітко регламентують

окремі аспекти приховування кримінальних правопорушень. Стаття 396 КК України передбачає кримінальну відповідальність за загальний вид приховування злочинів. Спеціальні види приховування злочинів передбачають ст. ст. 198, 383, 384, 385, 386 КК України. Ці спеціальні види приховування мають перевагу перед загальними й тому підлягають застосуванню статті про ці спеціальні види приховування. Приховування предметів, вилучених із цивільного обігу (зброї, отрути, сильнодіючих речовин, наркотичних засобів і психотропних речовин тощо),

тягне за собою відповідальність за статтями КК України, які передбачають відповідальність за незаконні операції із цими предметами. Приховування вчинюється умисно, оскільки його метою є приховати злочин, злочинця чи предмети, здобуті злочинцем [1].

Актуальність теми дослідження підтверджується низьким ступенем розкриття кримінологічної характеристики осіб, які вчиняють приховування злочинів, у вітчизняній і зарубіжній науковій літературі й високими показниками цього виду злочинності. Так, у 2017 році обліковано 235 кримінальних правопорушень за ст. 396 КК України, у 2018 році – 257, а за січень-жовтень 2019 року вже обліковано 195 таких кримінальних правопорушень [2], що свідчить про зростання даного виду злочинності. Так як причини окремого злочину, як і причини злочинності загалом, не можуть бути повністю розкритими без урахування характеристики особи злочинця, то актуальним є дослідження комплексної характеристики особи, яка вчиняє приховування злочину, задля розроблення заходів для запобігання та протидії цьому кримінальному правопорушенню.

Стан дослідження. Окремим аспектам приховування злочину наукові праці присвячували Г.І. Баймурзін, А.С. Беніцький, І.Л. Бушуев, М.І. Ковальов, П.Г. Євдокімов, А.С. Омаров, В.Г. Трифонов, М.Х. Хабібুলін та інші вчені. Однак багато дискусійних і невирішених питань залишилося щодо запобігання кримінальним правопорушенням, профілактики вказаних кримінальних правопорушень, а також кримінологічної характеристики осіб, які приховують вказані злочини.

Мета та завдання статті полягають у дослідженні кримінологічної характеристики осіб, які вчиняють приховування злочинів, що має вагоме теоретико-практичне значення в загальній кримінологічній характеристиці вказаних кримінальних правопорушень.

Виклад основного матеріалу. Кримінологічна характеристика особи, яка вчиняє приховування злочину, є системою рис, що характеризують особу, яка скоїла цей вид кримінального правопорушення, прояв її суспільного існування й життєвої позиції, що зумовлює або полегшує вчинення злочину.

Наявні статистичні дані щодо осіб, які вчинили злочин за статтею 396 КК України, за 2017 рік – січень-жовтень 2019 року свідчать про значне поширення цього виду злочинного діяння в Україні. Так, відповідно до статистичних даних Генеральної прокуратури України, у 2017 р. обліковано 56 кримінальних правопорушень, за якими провадження направлено до суду з обвинувальним актом. Розглянемо осіб, які вчинили цей злочин: 10 кримінальних правопорушень, учинених особами, які раніше вчиняли кримінальні правопорушення; 5 кримінальних правопорушень учинено групою осіб; 9 – у стані алкогольного сп'яніння; 2 – неповнолітніми або за їхньою участю. У 2018 році за вчинення цього злочину до кримінальної відповідальності з обвинувальним актом притягнуто 34 особи, з них 13 осіб раніше вже вчиняли злочини; 2 особи перебували в стані алкогольного сп'яніння; 2 кримінальні правопорушення вчинені неповнолітніми або за їхньою участю. У січні – жовтні 2019 року за цією статтею до кримінальної відповідальності притягнуто 17 осіб, із них 1 особа раніше вчиняла злочин; одна перебувала в стані алкогольного сп'яніння; один злочин учинено неповнолітніми або за їхньою участю [2].

Діяльність із приховування злочинів може включати в себе приховування знарядь злочину, засобів або слідів учинення злочину, предметів, здобутих злочинним шляхом, або учасника (учасників), і це перешкоджає встановленню істини в кримінальних правопорушеннях. Варто

наголосити, що відсутність будь-якої інформації про вчинений злочин або особу, яка його вчинила, унеможливує притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності й застосування до них покарання, передбаченого КК України.

Типовими місцями приховування злочинів, що вчинені шляхом неповідомлення про злочин і приховування особи злочинця, є місце проживання самого приховувача, орендовані ним квартири. Варто зазначити, що особа, яка вчинила тяжкий чи особливо тяжкий злочин, переховується подалі від місця вчинення злочину, тому нерідко місцем переховування обирається інший населений пункт, а також сільська місцевість. Окрім того, місцем приховування можуть бути також транспортні засоби приховувача, коли останній перевозить злочинця.

Під час учинення приховування будь-яких злочинів порушується загальний конституційний і спеціально-кримінальний принцип невідворотності кримінальної відповідальності за вчинений особою злочин, адже особа злочинця залишається непокараною, а порушені законні свободи і права людини та громадянина невідновленими. Як відомо, безкарність породжує в суспільстві вседозволеність і часто мотивує осіб злочинців на продовження вчинення ними кримінальних правопорушень, удосконалення та розширення ними злочинної діяльності й досить часто також залучення до вказаної діяльності нових осіб (досить часто неповнолітніх). Саме тому суспільна небезпечність заздалегідь не обіцяного приховування злочину полягає насамперед у тому, що дуже ускладнюється, а інколи навіть стає неможливим процес виявлення вчиненого злочину та притягнення до відповідальності винних осіб.

У вітчизняній кримінології поняття особи злочинця трактують неоднозначно. Окремі вчені визначають її як особу, яка вчинила суспільно небезпечне діяння, заборонене кримінальним законом. Так, спільним для злочинців є лише факт учинення злочину. У межах вивчення співвідношення таких категорій, як «суб'єкт злочину», «особа злочинця», «особа винного» та «особа, що вчинила злочин», науковці намагаються встановити зв'язок між загальносоціологічною та кримінально-правовою сутністю поняття особи злочинця. Водночас інші дослідники акцентують на якісній відмінності особи злочинця від особи незлочинця [3]. Відповідно, об'єктом кримінологічного вивчення є окремі особи, які вчинили злочин; різноманітні контингенти злочинців (неповнолітні, рецидивисти тощо); різноманітні кримінологічні типи злочинців [4, с. 80].

Значену категорію, на думку О.М. Джужі, можна вживати у двох значеннях: по-перше, як родове поняття, що характеризує певний тип людей; по-друге, як поняття, що містить указівку на те, що йдеться про людину, яка вчинила злочин [5, с. 133]. Отже, на основі проаналізованої інформації вважаємо, що особа злочинця – це сукупність соціально важливих ознак, зв'язків і відносин, які дають змогу охарактеризувати особу, яка є винною в учиненні кримінального правопорушення й до якої буде застосовано кримінальну відповідальність.

Особу злочинця, яка приховує злочини, можна визначити як особу, яка вчиняє заздалегідь не обіцяне приховування тяжкого чи особливо тяжкого злочину. Відповідно, кримінологічна характеристика такої особи – це кримінологічний опис певного комплексу соціально значущих ознак особи, наділеної такими якостями з огляду на її взаємодію із зовнішніми обставинами й умовами, які в результаті призводять до вчинення вказаними особами приховування злочинів. Злочин передбачений ст. 209 КК України тільки тому, що діяння це можливе лише у формі дії, оскільки про це прямо зазначено в диспозиції статті. Стосовно складів, закріплених у ст. ст. 256, 396 КК України, думки вчених розійшлися. Одні вважають, що

приховування можливе тільки як активні дії [6]. М.І. Ковальов допускав можливість приховування шляхом бездіяльності, а як приклад наводив випадок, коли службова особа, покликана в силу свого службового становища відповідати за збереження майна, не перешкоджає його викраденню [7]. Однак, як справедливо зауважив Г.І. Баймурзин, наведений випадок є класичним прикладом потурання злочину, а не його приховування [8]. Бездіяльність можна прирівняти до дії: 1) коли існує обов'язок діяти, який впливає із закону або договору; 2) коли винний своєю попередньою дією чи бездіяльністю піддав небезпеці юридично охоронюване право.

Приховування злочинів, до категорії тяжких чи особливо тяжких не зарахованих, не є кримінально караним. Не визнається приховуванням злочину використання, споживання предметів, речей, здобутих злочинно. Заздалегідь не обіцяне приховування злочину охоплює й недонесення про цей злочин, оскільки недонесення при цьому є складником приховування більш тяжкого злочину.

Структура особи злочинця передбачає наявність трьох окремих груп ознак (властивостей, якостей): 1) соціально-демографічні (стать, вік, соціальне становище, рівень освіти, сімейний стан, рід занять тощо); 2) кримінально-правові (зміст і мотивація, одноосібний чи груповий характер злочинної діяльності, тривалість та інтенсивність злочинної діяльності, наявність чи відсутність судимості тощо); 3) соціально-психологічні властивості та якості осіб, які вчинили злочин (світогляд, інтереси й життєві установки).

Такі ознаки структури особи злочинця досліджують у наукових працях українські криминологи: О.М. Джужа, В.М. Гринчак, А.Й. Міллер та ін. У межах наукового дослідження ми вважаємо за доцільне звернутися до позиції А.Б. Благі, адже вона є ґрунтовною і здатна повною мірою розкрити природу, закономірності та причини злочинної поведінки особи й охарактеризувати саму особу, яка вчиняє злочин.

Отже, відповідно до позиції А.Б. Благі щодо криминологічної характеристики особи злочинця, основними елементами структури зазначеної категорії є такі: 1) соціально-демографічні; 2) кримінально-правові; 3) соціально-рольові; 4) морально-психологічні [9, с. 92]. У межах дослідження вважаємо за доцільне послуговуватися саме такою структурою, адже вона є більш ґрунтовною, а отже, здатна повною мірою схарактеризувати особу, розкрити природу, причини й закономірності її злочинної поведінки.

Щодо соціально-демографічних ознак особи злочинця, що вчиняє приховування злочинів, то це можуть бути й чоловіки, і жінки, залежно від виду кримінального правопорушення. Тобто суб'єкт приховування злочину є загальним – це фізична особа, яка досягла шістнадцятирічного віку й не брала участі в учиненні основного тяжкого або особливо тяжкого предикатного злочину. Проте варто відзначити, що суди України припускаються помилок у кваліфікації приховування злочинцем раніше вчиненого ним злочину. Так, наприклад, Волочеський районний суд Хмельницької області визнав Н. винним у вчиненні умисного вбивства, а також приховування власного злочину. Суд установив, що Н. за допомогою електричного ізольованого проводу навмисно задушив потерпілого Л. Після вчиненого злочину Н. з метою його приховання вкинув у розтоплену пічку газовий балончик для вчинення пожежі в будинку, де знаходився труп Л. Однак із незалежних від Н. причин будинок не згорів. Суд кваліфікував дії Н. за ч. 1 ст. 115 КК України як умисне вбивство, а також за ч. 1 ст. 15 ч. 1 ст. 396 КК України як замах на приховування власного особливо тяжкого злочину. Колегія суддів судової палати в кримінальних справах апеляційного суду Хмель-

ницької області звернула увагу на неправильну кваліфікацію дій Н., яку дав Волочеський районний суд Хмельницької області. Апеляційний суд Хмельницької області своєю ухвалою змінив кваліфікацію дій Н. У частині засудження Н. за ч. 1 ст. 15, ч. 1 ст. 396 КК України вирок скасовано [10]. Такий підхід апеляційного суду Хмельницької області цілком правильний, оскільки винна особа не може нести відповідальність за приховування «власного» кримінального правопорушення.

Окремо варто наголосити, що не підлягає кримінальній відповідальності за заздалегідь не обіцяне приховування злочину членами сім'ї чи близькими родичами особи, яка вчинила злочин, коло яких визначається законом. Відповідальними можна визначити за приховування злочинів лише тих осіб, які не брали участі в учиненні певного кримінального правопорушення, що приховується. Співучасники злочину не підлягають кримінальній відповідальності за приховування вчиненого ними злочину. Особи, які систематично (постійно) приховували злочини, учинювані одними й тими самими винними, підлягають відповідальності не за приховування, а за співучасть – пособництво злочинам.

Кримінально-правові ознаки дають змогу встановити спрямованість і мотивацію злочинної поведінки, груповий або одноосібний характер злочинних дій, інтенсивність чи тривалість злочинної діяльності, наявність чи відсутність судимості тощо. Тобто ці відомості передбачають характеристику особи злочинця з кримінально-правових позицій та охоплюють якості, притаманні саме правопорушникові. У юридичній літературі є декілька рекомендацій поділу заздалегідь необіцяного приховування на види. Так, деякі вчені рекомендують приховування злочину поділяти на два види: 1) приховування злочинця та 2) приховування злочину [11]. Останній вид приховування можна розділяти на приховування знаряддя чи засобів учинення злочину, слідів злочину та предметів, здобутих злочинним шляхом. Недоліком такої класифікації є те, що приховування злочинця є таким же різновидом приховування злочину, як і приховування знаряддя чи засобів учинення злочину, слідів злочину та предметів, здобутих злочинним шляхом.

Правовий обов'язок учинити відповідні дії впливає зі ст. 396 КК України, яка передбачає заборону приховувати злочинця. Власник приміщення повинен учинити певні дії, спрямовані на те, щоб перешкодити злочинцеві використовувати свою будівлю, квартиру або інше приміщення для притулку. Такими діями в цьому випадку може бути відмова злочинцеві у використанні приміщення для притулку. Якщо особа мала можливість учинити певні дії щодо недопущення використання свого приміщення для притулку злочинцем, але не вчинила, то в бездіяльності такої особи містяться ознаки переховування злочинця. Такий же підхід необхідно застосовувати в разі приховування знаряддя чи засобів учинення злочину або слідів злочину, якщо винна особа знала, що на території її власності були приховані злочинцем перелічені предмети, а вона, знаючи про це, не вчинила дії, спрямовані на перешкодження приховуванню їх від правоохоронних органів.

Морально-психологічні особливості визначають внутрішній світ людини, яка порушила кримінальний закон (потрібно-мотиваційні й ціннісно-нормативні властивості, соціально значущі риси характеру, емоційно-вольові якості тощо) [12]. На думку більшості науковців, морально-психологічна підсистема особи злочинця містить чотири основні структурні елементи, серед яких підструктури: спрямованості (сукупність пов'язаних із правосвідомістю соціально значущих якостей особистості, зокрема світогляд, особистісні орієнтації, соціальні установки, ключові мотиви тощо); психічних форм відносин,

які виявляються в пізнавальних процесах, психічних, емоційних станах особи; темпераменту й інших біологічних, спадково зумовлених властивостей, що поряд із соціальними чинниками впливають на формування характеру людини; досвіду (знання, навички, звички й інші якості, що визначають вибір форм діяльності) [13, с. 286].

У статті 396 КК України немає окремих указівок на мотив і мету вчинення приховування. Мотиви приховування можуть бути різними: користь, помста, жалість до злочинця, бажання допомогти товаришеві або родичу та ін. Проте правоохоронні органи завжди повинні встановлювати мотиви надання особою власного приміщення злочинцеві, давання згоди на зберігання зброї або засобів учинення тяжкого чи особливо тяжкого злочину тощо. Так, може виникнути ситуація щодо правової оцінки діянь особи, котра надала житлове приміщення своєму знайомому, який напередодні скоїв убивство або інший тяжкий чи особливо тяжкий злочин, щоб умовити вбивцю добровільно звернутися до правоохоронних органів і розповісти про скоєне.

Фактично особа, яка надала на деякий час власне житло вбивці, сховала злочинця від органів правосуддя. Однак привертає увагу та обставина, що особа, надаючи приміщення, не мала наміру приховати вбивство, яке вчинено її знайомим, і створити умови для ухилення від відповідальності винному в тяжкому злочині. Навпаки, особа надала приміщення вбивці, щоб мати нагоду умовити злочинця покаятися та повідомити про скоєне органи правосуддя. Тому в діях такої особи немає ознак приховування злочину.

Уважаємо, що метою приховування є створення суб'єктом відповідних умов для уникнення викриття винного в учиненні основного злочину й ухилення його від кримінальної відповідальності. Насамперед дії приховувача можуть бути спрямовані на приховання від правоохоронних органів дійсних мотивів і мети предикатного злочину, способу його вчинення, співучасників злочину тощо.

Соціально-рольові ознаки, або особистісно-рольові якості, характеризують соціальні позиції особи в різних сферах життєдіяльності (у суспільному житті, родині, на виробництві). Злочинним особистостям притаманне відмежування від позитивно орієнтованих соціальних груп, виконання соціально негативних ролей і функцій, що призводить до неповаги або свідомого ігнорування правових норм, трудових, сімейних та інших обов'язків. Визначення соціально-рольових позицій особи дає змогу визначити механізм злочинної поведінки [14].

Непоодинокими є випадки, коли особа вдається до приховування під дією психологічного впливу злочинця, який учинив тяжкий чи особливо тяжкий злочин. Насамперед це стосується випадків, коли приховувач був присутнім під час учинення причинного кримінального правопорушення (особливо під час учинення злочинів проти життя і здоров'я особи), коли приховувач перебуває в стресовому стані. У такому разі особа, щоб уникнути конфлікту зі злочинцем причинного злочину, допомагає приховати йому злочин, оскільки остерегається агресії щодо себе.

Отже, що стосується особи, яка бажає приховати злочин, то вона фактично може використовувати огорожу, охоронців, охоронну сигналізацію або інші технічні засоби охорони житла, приміщення чи сховища, яке належить іншій особі. При цьому злочинець може не повідомляти власника про те, що ним використовується відповідна частина житла, приміщення чи сховища для притулку або приховування знарядь, засобів чи слідів учинення злочину. Саме тому необхідно погодитися з думкою О.В. Глухової, Ю.І. Кулешова, Р.С. Орловського й інших учених, які вважають, що приховування злочину може бути вчинено лише шляхом активного сприяння учаснику основного злочину [15].

Тобто не важливо, чи була домовленість між злочинцем та особою, яка володіє приміщенням, яким користується злочинець. Злочинець може навіть усвідомлювати, що власник приміщення, де він переховується від правоохоронних органів, не знає про нього. Між учасником основного злочину та приховувачем цього злочину може бути односторонній суб'єктивний зв'язок. Для статті 396 КК України важливо, що суб'єкт, знаючи про те, що злочинець використовує його житло, приміщення або сховище для приховування вчиненого предикатного тяжкого або особливо тяжкого злочину, не перешкоджає цьому, наприклад, своєчасно не повідомляє про це відповідні органи державної влади, хоча й має таку можливість. Така особа усвідомлює, що в неї є можливості перешкодити злочинцеві використовувати її власність для сховища, однак своїм невтручанням у розвиток подій дає йому змогу сховатися від правоохоронних органів.

Висновки. Отже, проведена кримінологічна характеристика особи злочинця дає змогу охарактеризувати уявлення про ту особу, яка схильна до вчинення та яка вчиняє приховування злочинів. Кримінальні правопорушення завжди вчиняються та приховуються в конкретних, реально існуючих умовах дійсності, тому обстановка вчинення злочину й особа, яка його вчиняє цілком обґрунтовано, є одним із найважливіших елементів їх кримінологічної характеристики, у тому числі й приховування злочинів, і вчасний їх аналіз і виявлення сприяє підвищенню ефективності протидії приховуванню злочинності.

Список використаної літератури:

1. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III (редакція від 18.10.2019, підстава – 140-IX). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 22.11.2019).
2. Єдині звіти про кримінальні правопорушення по державі за грудень 2017, 2018 та січень-жовтень 2019 року. *Статистичні дані Генеральної прокуратури України*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=113281&libid=100820 (дата звернення: 22.11.2019).
3. Аналіз та прогноз злочинності (Лекції). Кримінологічний аналіз особи злочинця. URL: <http://studies.in.ua/analiz-ta-prognoz-zlochynnosti/3935-krimnologichny-analiz-osobi-zlochincya.html> (дата звернення: 22.11.2019).
4. Кримінологія : підручник / за заг. ред. Л.С. Сміяна, Ю.В. Нікітіна. Київ : Нац. акад. управління, 2010. 496 с.
5. Джужа О.М. Запобігання злочинам, пов'язаним із сексуальним насильством : монографія. Київ : Атіка, 2009. 240 с.
6. Виттенберг Г.Б. Прикосновенность к преступлению по советскому уголовному праву : учебное пособие / за ред. Г. Виттенберг, П. Панченко. Иркутск, 1976. 14 с.
7. Ковалев М.И. Уголовная ответственность за укрывательство преступлений по советскому уголовному праву. Москва, 1952. 9 с.
8. Баймурзин Г.И. Ответственность за прикосновенность к преступлению. Алма-Ата : «Наука» Казахской ССР, 1968. 103 с.
9. Блага А.Б. Насильство в сім'ї (кримінологічний аналіз і запобігання) : монографія. Харків : Макаренко, 2014. 360 с.
10. Архів Волочеського районного суду Хмельницької області. Вирок від 13 вересня 2004 р. по кримінальній справі № 1-204/2005.
11. Зарубин А.В. Уголовно-правовое регулирование прикосновенности к преступлению : дисс. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Тюмен. юрид. ин-т МВД России. Красноярск, 2004. С. 123.
12. Дубович О.В. Про деякі морально-психологічні властивості та риси особи злочинця без визначеного

місяця проживання. URL: http://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/7253/1/Dubovich_784.pdf (дата звернення: 22.11.2019).

13. Романов В.В. Юридическая психология. Москва : Юристъ, 1998. 488 с.

14. Особа злочинця. URL: jurfak.univer.kharkov.ua/201213news/.../kriminologia.pdf (дата звернення: 22.11.2019).

15. Глухова О.В. Уголовная ответственность за недоносительство и укрывательство преступлений : монография / Брест. гос. ун-т им. А.С. Пушкина. Брест : БрГУ, 2010. С. 36–37.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

Рень Юлія Василівна – капітан внутрішньої служби, аспірант Академії Державної пенітенціарної служби

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Ren Yuliia Vasylivna – Captain of the Internal Service, Postgraduate Student of the Academy of the State Prison Service

uliareny@ukr.net

